

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologia Scholastica Secundum Viam Et Doctrinam D. Thomæ Aquinatis, Doctoris Angelici

In Celebri Archiepiscopali Benedictina Universitate Salisburgensi, methodo
& norma ibidem usitata publicè tradita, & in IV. Tomos digesta ; Qvorvm
Primvs Tractat De Deo Vno Et Trino, Deq[ue] Creatura Angelica ...

Mezger, Paul

Augustæ Vindelicorum, 1695

§. II. Certitudo & ordo Reprobationis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73455](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73455)

provisione peccati in reprobo ponitur. Illud enim proprie & in rigore dicitur effectus reprobationis, quod vi reprobationis in reprobo positum causaliter & actu conducit ad poenam aeternam, quemadmodum ille est proprie effectus praedestinationis, qui ex vi praedestinationis in electo positus actu conducit ad vitam aeternam. Sed nihil est, quod ex vi Divinae reprobationis ponatur in reprobo, ut actu conducatur ad poenam aeternam. Ipsa quippe permissio peccati nihil ponit in reprobo, ex quo causaliter inferatur poena aeterna: habet enim reprobis gratiam sufficientem, qua possit evitare peccatum, permissio quoque peccati nihil ponit in reprobo, sed tollit solummodo gratiae efficacis auxilium, neque ex vi denegatae gratiae efficacis peccatum sequitur, quod unice causaliter poenam aeternam: non enim propter subtractionem efficacis gratiae, sed propter malitiam propriam, & liberi arbitrii defectum homo peccat.

1. Quod si effectum reprobationis latiori & usitato sensu accipias pro illo, quod secundum ordinationem Divinae providentiae certo & infallibiliter cum aeterna poena connectitur; non causaliter, sed illative, neque secundum consequentiam in essendo, sed inferendo; tum vero inter effectus reprobationis potissimum recensenda permissio peccati finalis & impenitentiae, quae etiam quandoque *obduratio* vocatur.

2. Removentur vero ab effectu reprobationis quaecumque peccata semel remissa, eo quod nullam habeant cum aeterna damnatione connexionem, quippe, quae semel deleta nunquam redeunt, uti suppono ex Tract. de poenitentia. Removendi quoque sunt bona naturalia, & substantia ipsius reprobi, quia neque Divinae bonitati convenit, ut ea ordinet in poenam aeternam reprobi; neque ipsa ex se habent, ut efficaciter ad illam finem perducant.

3. Inde etiam licet in DEO detur liber vitae, non tamen datur liber mortis; quia per librum denotatur specialis quaedam notitia summam complacentiam, & scientiam approbationis, in qua illi

quasi sunt interscripti, qui praeter alios diligantur. Cum ergo reprobi non sint dilecti, sed neglecti; neque scientia reprobationis de peccatis reproborum sit scientia beneplaciti, sed permissionis tantum, libri appellationem non fortuitur.

§. II.

Certitudo & ordo reprobationis

Certitudo reprobationis nititur illis fundamentis, quae de praescientia & providentia Divina superius collocavimus. Nititur, inquam, Decretis permissivis, in quibus peccata reprobi ad finalem impenitentiam DEUS certo videt. Ideoque haec certitudo non est causalitatis mediocrum, sicut illa praedestinationis, sed logica illationis, eo quod decreta permissiva non causant peccatum, uti contra decreta positiva & praedeterminata causant meritum.

Ordinem reprobationis, imò aeternam totius praedestinationis si desideras, paucis accipe. Post decretum ordinem naturae & gratiae, ad manifestandas Divinas perfectiones, sequitur praevisionis peccati originalis; inde decretum de Incarnatione & Passione Christi ejusque praedestinationis, & voluntas antecedens salvandi omnes homines: postea aliqui ex meritis Christi misericorditer eliguntur ad gloriam; alii in massa perditionis relinquuntur, & negativè reprobantur. In sequenti signo eliguntur media pro electis, & decernitur permissio peccatorum finalis pro reprobis. Sequitur ordo executionis, & scientia practica includens Decretum executivum praeparat beneficia pro electis; permittit verò peccata pro reprobis. Post quem actum sequitur decretum executivum dandi gloriam electis, & infligendi poenam aeternam reprobis. Inde applicatio potentiae executivae, & ipsa executio illis in gloriam, istis in poenam. Hic via terminus vel aeternum felix, vel miser. Nec ultra tendo, aut aliquid tento, sed in scrutabile praedestinationis mysterium in illo claudio, a quo capi DEO uno, vivo & vero, qui sit

Benedictus DEUS in saecula.

